**FASCINAȚIA CÂNTULUI CULTIVAT**

*(Costin Popa – 22 septembrie 2007)*

Aproape deloc cunoscut în România, tenorul Michael Schade a venit la Festivalul „Enescu” și a câștigat. Printr-un recital de lied susținut în sala Ateneului, din păcate plină de... multe locuri goale. Publicul ar fi trebuit să ia aminte la spusele lui Ioan Holender care atrăsese atenția asupra valorii invitatului canadian.

Într-un program care a spicuit din varii epoci creatoare, de la Beethoven la Schubert și Liszt, de la Ravel și Fauré la Richard Strauss, Schade a înfățișat arta autentică a mânuirii unui instrument vocal de cuceritor lirism: linie melodică elegant condusă, frazare cultivată ce îmbină tente diverse, coloristică subtilă, alternanțe dinamice și expresii dintre cele mai variate. Finețe izvorâtă dintr-un cânt inteligent, implicat în muzică și text.

De la primul lied, **Adelaide** de Beethoven, tenorul a indus starea de fascinație sonoră, în care falsetti aruncate ca o boare, mezzevoci pline de reverii au îmbogățit portativul și verbul. Abur diafan și visare s-au topit în **Adieu** de Fauré, transparențe s-au resimțit în **Der Kuss** de Beethoven, desene fluide au definit conductul liedului **Chanson des cuilleuses de lentisques** de Ravel, poetica intensă a însoțit discursul straussian din **Morgen**.

Inspirate de lirica belcantistă, cele **Trei sonete de Petrarca** compuse de Liszt i-au oferit lui Michael Schade prilejul adresării viguroase (**Pace non trovo**), expunerii în crescendi-decrescendi minuțios gândite, ca și într-un slancio appasionato potrivit găsit (**I vidi in terra angelici costumi**). Cântând în italiană, dicția tenorului nu a avut claritatea din germană sau franceză. Vehemența și forța au fost din nou evidențiate prin **Fleur jetée** de Gabriel Fauré, după cum alertețea liedului **Der Musensohn** de Schubert (oferit ca prim bis) a fost bine subliniată.

O seară de înalt rafinament interpretativ încheiată de un alt bis, piesa În **Prater înfloresc trandafirii**, plină de savoare vieneză, dar aleasă mai puțin potrivit în contextul programului de lied.

Excelent acompaniamentul lui Justus Zeyen, pianist cu patină de concertist (Pace non trovo) și aplecare către sonorități de inspirație impresionistă.